

Delavska PRAVICA

GLASILO KRŠČANSKEGA DELOVNEGA LJUDSTVA

Delo je sredstvo življenja

Zanimivo je opazovati človeško družabno življenje. V vseh časih in razmerah je bil človek prepričan, da mora delati, če hoče živeti. Torej je priznaval delo kot sredstvo za življenje. In vendar delo kot tako ne more priti do popolne veljave. Bilo pa je v vsaki dobi nekaj ljudi, ki jim delo ni prišlo in so po možnosti skušali ob delu drugih živeti. To je polagoma ustvarilo mržnjo in ponižanje dela. Poniževanje dela se je vršilo že v prastari dobi, ko je človeški rod živel še v temi lastne nezavesti rednega življenja. Tedaj je odločevala po fizični moči pesti, ki se je dvigala nad fizično slabjšim in s silo določala maloštevilna dela v določenem krogu. Ker v tisti dobi človeškega življenja zemlja še ni bila podeljena v zasebno last, so ljudje živeli na nomadski ali preseljevaški način. Zapovedovali so krepkopostniki in določevali, seveda v tedanji obliki, razne navadne posle skupinskim družinam. Nomadsko ali preseljevaško življenje se deloma vrši še danes na Kamčatki in drugih severnih zemljah. Prav tako se v srednji Afriki z divjimi sadeži in divjačino preživljajo črnci. Njih delo je nabiranje in lov. Toda vse človeštvo ni ostalo v tem prvotnem stanju, temveč se je po zemeljskem delu dvignilo do višje izobrazbe in boljšega življenja. Kmetovanje je bilo torej prvo rokodelstvo na zemlji, pri katerem si je človek po svojem delu pridobil potrebnih življenjskih sredstev. S kmetijskim delom se je človek povzpela zaradi potreb, ki jih je prineslo delo, do razmišljanja o raznih drugih delih. Človek je potreboval obleko, stanovanje, šrambe za pridelane sadeže, prostoroj za živino in razne druge živali, ki so mu bile potrebne za boljše gospodarstvo. Skušal je udomačiti divje živali, kar se mu je tudi posrečilo. S svojim razumom je v živalih pridobil svojemu delu najboljše pomočnike, s katerimi se danes opravlja vsa težka dela, kolikor jih ni nadomestil stroj. Poleg poljedelstva so nastala razna rokodelstva, najprej seveda kraju potrebna in primerna.

Zemljo je bilo treba s kopanjem pripraviti za sejanje in sajenje raznih sadežev. Za ta posel si je moral človek izmisliti primerno orodje, kakor tudi za vsa druga dela. Človek je polagoma začel kuhati in peči razna jedila in tudi za to je potreboval primernih naprav. Vse to je bilo treba izumiti in narediti. Toda vse to delo je nosilo pečat sredstev za življenje. Z večjimi izkušnjami in potrebami je človek vedno bolj napredoval in prilagojeval božje stvarstvo v svojo vsestransko korist. Tako se je vršil in se še vrši napredek človekovega uma do današnjih dni. Če primerjamo človeka v gorskih duplinah, v mrazu ogrnjenega z živalsko kožo, in današnjega človeka v topli sobi navadne niše ali pa celo v palači, potem si lahko predstavljamo tisoč in tisoč letno borbo človeka v delu za sredstva življenja. Nič se ni naredilo samo. Poleg stvarstva božjega je ustvarila človeška roka vprav iz stvarstva čuda dela in življenja na zemlji.

Zal da so se, po človekovi svobodni volji in njegovi zvitosti ustvarile med ljudmi tudi velike nepravilnosti, ki se izražajo v besedah »gospod in hlapec«.

Umestna pripomba ali vprašanje morale

V začetku februarja je poslala Ljubljanska Delavska zbornica na razne liste poročilo o seji upravnega odbora. Poročala je, kakšne sklepe je napravila. Med drugimi je omenila tudi podporo. »Slovenski narod« od 3. februarja 1940 je to poročilo priobčil, obenem pa pristavil naslednjo pripombo: »K temu obvestilu pripominjamo, da bi bilo zelo umestno, če bi Delavska zbornica tudi objavila, katerim strokovnim organizacijam so bile podeljene podpore, po kakršnem ključu in v kakšni višini. Gre tu za denar, ki se odteguje od delavskih mezd za potrebe Delavske zbornice, zaradi česar je razumljivo, če se za način razdeljevanja podpor zanima nižja javnost in če želi v tem pogledu podrobnejših podatkov.«

Odgovora na to pripombo dosedaj ni bilo, razen če naj smatramo za odgovor stališče »Slovenskega delavca«, ki je postavil naslednjo tezo: Prej so nas drugi zapostavljali. Zato naj počakajo nekoliko, da homo mi popravi te krivice.

Ta teza ni pravilna. Kot taka ne vzdrži objektivne presoje. Prejšnja uprava je podeljevala podpore delavskim strokovnim organizacijam po ključu, kolikor delegatov za skupščino Delavske zbornice si je priborila posamezna strokovna organizacija. Ker so bile volitve v Delavsko zbornico tajne in po proporciju, je bilo razmerje moči med posameznimi strokovnimi organizacijami kolikor toliko objektivno ugotovljeno. Sicer predzadnja uprava ni nudila v tem pogledu popolnoma pravega obraza, saj je znano, kakšnih nasilnih metod se je posluževala NSZ pod režimom JNS.

Če meni ZZZ, da se ji je godila krivica, naj bi dosegla volitve v Delavsko zbornico in bi bila ta krivica popravljena. To je bila dolžna tudi zaradi tega, da se popravi krivica, ki jo je povzročila NSZ oziroma JNS vsemu delavstvu v pogledu stanja moči pri Delavski zbornici.

Sicer pa niti ni upravičena trditev ZZZ, da je bila prezirana od prejšnje uprave. Saj je bila deležna prav istih ugodnosti kot druge organizacije. Če je menila ZZZ, da ji pritiče z ozirom na njeno članstvo večja podpora, naj bi, kakor že rečeno, sforsirala volitve.

Moralno in edino upravičeno ter tudi pravično je to, kar si kdo ustvari in pribori z lastnim delom. To mora tem bolj veljati za vse tiste, ki se sklicujejo na katoličanstvo. Kdor tega ne veruje, naj dobro prebere in preštudira prvo encikliko papeža Pija XII.

Saj tako nazorno slika vzroke sedanje brezdanje bede. Človeštvo je za-

padlo kultu tostranstva in se izgubila v mrzlem koristolovstvu. Ali je tako stališče »Slovenskega delavca«, kot smo ga zgoraj omenili, kaj drugega?

Tudi če bi se res godila krivica ZZZ, ne bi smela hoditi taka pota, dokler se sklicuje na katoličanstvo. Nasprotno: njena dolžnost bi bila, da zavrže sredstva in pota kulta tostranstva in da pokaže, kakšna je pot tistih, ki se sklicujejo na krščanstvo oziroma katoličanstvo. Ideje in načela ne prenešajo nasilje. Če se pa izvajajo, so zle posledice.

Res je, kar pravi sv. oče: Človeštvo čuti domotožje po večnih dobrinah. Iz domotožja more nastati tudi povratek k Bogu. Zlasti delavstvo, ki je tako težko preizkušeno po sedanjih razmerah, čuti v sebi to domotožje.

Toda, komu naj veruje, če ga razočara celo tisti, ki se sklicuje na tiste večne dobrine, po katerih hrepeni? Ali ne vodi tako delovanje v malodušnost prizadetih? Ali ne vodi v zbeganost? Kako naj se odloči v takih razmerah, kateri zastavi naj sledi? Ali ne pomeni tako delovanje, da smo zavrgli table z desetimi božjimi zapovedmi in postavili na mesto njih zlato tele, okoli katerega plešemo s tem večjo vnamo, čim bolj se sklicujemo na postavbo zavrženih tabel?

Ni dovolj, da poslušamo in beremo, kako razvija vrhovni poglavar katoliške Cerkve misli in oznanja načela, po katerih naj bi se obnovila človeška družba, mi bi morali pokazati, da ne priznavamo le Kristusove postave, ampak da tudi po njej živimo. Ne gre le

za prazno formulo, ampak za živo življenje.

To je važno tudi zaradi tega, ker izraža delovanje, zlasti organiziranih kristjanov, njihovo miselnost. Če je njihovo delovanje tako, da vzdrži srečanja z ljubeznijo in pravičnostjo, potem čuti okolica in vsi, ki pridejo v stik s tem delovanjem, da nimajo miselnosti Kristusove ali pa, da se ni vredno živovati za tako miselnost. Nujno vodi tako delovanje do odtujevanja ali pa vsaj do nezaupanja v krščanstvo.

Torej: Če hoče biti »Slovenski delavec« in vsi okoli njega pravi kristjani, se morajo nujno izpreobrniti. Zadevo krščanstva je treba pojmovati resno in se prav za prav s strahom na njega sklicevati v javnosti. Je prevelik odgovor za tako sklicevanje. Kdor ni toliko močan, da bi svoje, in nič manj tudi javno delovanje brezpogojno podredil morali, naj ostane doma. Kdor se sklicuje na krščanstvo, se ne sme posluževati metod in sredstev sedanje družbe, ki je formalno krščanska, dejansko poganska.

Če hodi kdo v javnosti po poti sedanje družbe, pa se pri tem sklicuje na krščanstvo, ali je čudno, da je vedno več dvomljivcev, bojazljivcev, polovičarjev in zanikovalcev Kristusovega nauka in borcev proti njemu?

Vzemimo si za program ideje, ki so izražene v encikliki. V smislu tega programa ni dovolj, da zdravimo le simptome bolezni, spoznati moramo vzrok zla in ta vzrok odstraniti. Le na ta način je mogoča ozdravitev.

Krščanstvo ne prenese kompromisa ali potvorbe.

O zvišanju plač

Vedno občutnejša druginja delavstvo nujno sili k ponovnim zahtevam po zvišanju plač. Tak položaj je zlasti tam, kjer ni delavske strokovne organizacije. Nekatera podjetja gredo pri zvišanju plač svoja posebna pota. Skoraj gotovo na nasvet Zveze industrijcev. Če so že prisiljena, da zvišajo plače, dajo takemu zvišanju ime: draginjske doklade.

Iz tega imena izvajajo nadaljnje posledice. Če gre za 50% nagrado za nadurno delo, hočejo dati to nagrado le na »osnovno« plačo. Isto je, če gre za bolniški teden ali za orožne vaje. Če

Ljubljanski spomladanski velesojem pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja Petra II. bo letos od 1. do 10. junija.

broti Stvarnik je ljudi ustvaril za delo, da se s tem prežive. Ni pa dal nikomur pravice izrabljati drugega za svoje življenje, še manj pa za bogatenje. Zato je načelo krščanskega socializma, da se mora človeška družba preurediti za vse pravično. Da se pa to zgodi, je treba dobrih organizacij, kakršna je Jugoslovanska strokovna zveza. Delavci, ali razumete?

Jože Gostinčar.

ponovno zvišajo plače, ne izvajajo ponovno zvišanje na podlagi zadnje plače, t. j. že zvišane plače, ampak na podlagi »osnovne« plače. Na ta način hočejo seveda prikrajšati delavstvo za nekaj odstotkov. Je pa tudi nekaj uvidnih podjetnikov, ki se nočejo igrati »draginjske doklade« in »osnovne plače«, ampak pravijo: »Za toliko in toliko odstotkov smo zvišali delavstvu plače.«

Delavstvo se mora tej besedni igri plač odločno upreti. Za njega pomeni vsako zvišanje, zvišanje njegove dosežane plače, ne pa podelitev kake draginjske doklade. Zvišana plača ali še točnejše izraženo, njegovi celotni prejemki morajo tvoriti podlago tudi za druge prejemke. Za 50% povišek za nadurno delo; za bolniški teden; za plačo ob priliki orožnih vaj. Prav tako morajo tvoriti podlago za socialno zavarovanje.

Če je bila v kakšnem podjetju drugačna praksa, se mora delavstvo odločno upreti, zlasti pa organizirano. Funkcionarji organizacije in tudi obratni zaupniki morajo takoj intervenirati. Če pa ne bi zalegle njihove intervencije, naj pa javijo centrali, ki bo takoj ukrenila potrebne korake, da se odpravijo krivice. Naše geslo mora biti: Proti vsaki krivici v odločno borbo!

